

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΩΡΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Και πρόσθετε μὲ χαμόγελο :

— "Επειτα, τί λέει κι' ή παροιμία ; ἀφιά-ἀφιά και τὸ φιλί, γιὰ νάχη νοστιμάδα !

— Είνε ποὺ δὲν μάγαπας..., δωπες πρώτα.

— "Ε, φτάνε ! Σάγαπω μὰ ννοτάζω.

· Η Δώρα σώπανε. Μὰ ἀπὸ μέσα της ἔβραζε. Και κάθε φορά παριπονιόταν τοῦ Ντίνου πικρότερα.

Μὰ μέσον τοῦλμησε νά τοῦ πῆ;

— 'Ο Νίκος μάγαπονσε περισσότερο !

— Μὰ γ' αὐτὸ και σὺ τὸν σιγυνιέτες καλά ! τῆς ἀποκρίθηκε νευραμένος.

Χρ ! αὐτὸ νὰ σοῦ αἴξεις σένα !... μονρομόρισε σιγά ή Δώρα.

Μὰ ὁ Ντίνος τάκουσε, τὸ μάντεψε. Και στὴ στιγμὴ τῆς ἀστραφής μπάτσο.—Σῶν ἄρεσε;

Μιλιά ή Δώρα. Οὔτε δὲν ἔβλαψε. Μόνο ἔλπε μέσα της πὼς ἔκαπε τὴ μεγαλύτερη ἀνόησία τῆς ζωῆς τῆς νὰ χωρίσῃ κείνον τὸν «ἄγγελο» ποὺ εἶχε, γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸν τὸν «τύφαννο»...

Κι' θώμας δὲν ἔλεγε μὲ τὴν καρδιά της ! Μ' ὅλ' αὐτὰ, τὸν Ντίνο τὸν ἀγαποῦσε, τὸν ἔλάτρευε. Κι' ζως μάλιστα περισσότερο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τῆς ἔδωσε τὸ μπάτσο.

Φωνιά, τὸ μεταράνισε, τὴν καλόπιας, φάνηκε μαζὶ τῆς, γιὰ κάμποσες ἡμέρες, δοσο πὺ τυφερός μποροῦσε. Μὰ τὴν πρώτη πάλι φορά ποὺ ή Δώρα τοῦ μύλησε ἀσχῆμα, τὴν κύτησε.

Αὐτὴ τὴ ζωή ἔκανε τώρα τὸ ταιριαστὸ ἀντρόδυνο.

Λίγα φιλιά και πολὺ ξύλο.

Μὰ σὰ νὰ τῆς ἄρεσε κι' αὐτὸ ἀκόμα ἀπ' τὸ Ντίνο, ή Δώρα δὲν ἔπανε νὰ τοῦ δίνη ἀφορμή γιὰ νὰ τὴν καταχείζῃ.

· Ήταν μαζὶ του αὐθάδισσα, γλωσσοῦ, πεισματάρα. Και δὲν ἡσύχαζε, δὲν ἐσώπαινε, παρὰ μόνο ἀφού τὶς ἔτρωγε.

Ο 'όρσμος ποὺ δὲν ἤξερε τίποτα ἀπ' αὐτά, ἐνδύμιζε ποὺ ζούσαν μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀγάπη κι' ἀμονία. Γιατὶ ξέω ἔβλεπε μιὰ Δώρα ἀλλοιώτικη, κρεαμοσένη πάντα ἀπ' τὸ μπράτσο κι' ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀντρὸς της συμμαζεμένη, ταπεινή, νὰ μὴν κοιτάζει και νὰ μὴν προσέρχεται κανένα ἀλλον ἀπὸ ἔτεινον.

· Αποροῦσαν μάλιστα κι' ἔθαιμαζαν δολοι πῶς ἔγινε, πῶς «φρονίμεψε» τοι ή Δώρα.

Κι' ὁ πατέρας της ἔλεγε τοῦ Ντίνου :

— Μωρὲ μπράβο ! ἐσύ τοπες και τὸκαμες. Τῆς ἔβαλες τὰ δυό της πόδια σ' ἔνα παπούσιο !

— "Οχι παιζούμε ! ἀπαντοῦσε ὁ Ντίνος.

Κι' ὁ Νίκος, ποὺ ἀκούγεις ή ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια του αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς πρώτης του γυναικός, — στὴν ζωὴν πόλη ζούσαν, βλεπόνταν καμιὰ φορά χωρὶς νὰ θέλουν, — ἔσκαζε κι' ἔλεγε μέσα του :

— Είχε δικη. Αὐτὸν μόνο ἀγάπησε στὴν ζωή της. Αὐτὸς ήταν ὁ ἀντρας ποὺ τῆς ταϊριαζε...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οἱ δορι είχαν ἀντιστοαφει. ·Ο, τι ήταν στὸ πρῶτο ἀντρόγυνο ή Δώρα, στὸ δευτέρο ήταν ὁ Ντίνος. Αὐτὸς είχε τὴν ἐπιμολὶ και τὴν ἔξουσία. Αὐτὸς ἀγαποῦσαν χωρὶς ν' ἀγαπᾶ ποὺ πολὺ. Κι' αὐτὸς, μέστερ' ἀπὸ δυὸ τρία χρόνια, ἀσχίσεις νὰ κάνη τῆς γυναικάς του ἀπιστεῖς, και μικρές και μεγάλες.

· Η Δώρα ἀργοῖσε πολὺ νά τὸ καταλάβῃ. Επιτέλους τὸ κατάλαβε. Κι' ὁρκούσε νὰ κάνη τοῦ Ντίνου σκηνές και... νὰ τῷρα ξύλο καθεμέρια.

· Προκάρι ήταν ἔνα τρελοκόριτσο, μιὰ ὅμορφη δακτυλογράφισσα τῆς Έπιφερίας, ποὺ ξετρέλανθρηκε μὲ τὸν προϊστάμενό της και τὴν τρέλανε.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! τοῦ ἔλεγε ή Δώρα. Θέλεις νὰ σ' ἀφήσω, νὰ πάρης τὴν 'Αγλαΐα ;

— Μακάρι νὰ τὸκανεις ! τῆς ἀπαντοῦσε ἀψήφιμαστα. Μπορεῖς νὰ φύγης όποτε θέλεις. ·Ο γέρο - Πετρόπουλος εἰν' ἔτοιμος νὰ σὲ δεσχῆῃ πάλι, δωπες σὲ δέχθηκε και τότε.

· Μὰ ποῦ νὰ τὸ κονιήνη ή Δώρα !

Δὲν θάρευγε ούτε μὲ κλωτσιές ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἀντρὸς ποὺ τὴν ἔδερνε. Κι' δωπες τότε ὁ Νίκος τὴ δική της, συγχωροῦσε τώρα κι'

αὐτὴ τὴν ἀπιστία τοῦ Ντίνου, τὴν ἀνεχόταν και περίμενε πότε νὰ χορτάσῃ πιὰ τὴ μικρὴ δακτυλογράφισσα, γιὰ νὰ τὸν ἔχῃ δλακεροῦ αὐτῆς...

· Υστερά ήταν γιὰ μιὰ παντρεμένη.

— "Αχ, Ντίνο ! ἀγαπᾶς τὴν κυρία Φωτίκη !.. Τὸ ξέρω ! τὸ βλέπω !..

Τῆς τὸ ἀρνιόταν μ' δλη του τὴ δύναμη. ·Ακριβῶς γιατ' ήταν κάτι σοβαρό :

— "Οχι !.. Δώρα, σοῦ δραζίζομαι !.. Αὐτὴ τὴ φορά βλέπεις φαντάσματα !..

Μό τὰ πάντα ἔπειθαν τὴ Δώρα πῶδε ὁ ἀντρας της ήταν ἔρωτευμένος μὲ τὴν κυρία Φωτίκη. Τὸ ψυχικόντες κι' ὁ κόσμος. Τῆς τοῦλμης γι' οι δικές της φιληνάδες «γιὰ νὰ προσέχη»...

· Α, τι ξέλεις ή Δώρα, τι λύσσα ! Τώρα ἔβλεπε κι' αὐτὴ τὴ γ λόγη α, τὸ τραβούσθε κι' αὐτὴ τὰ μαρτύρια ποὺ είχε τραβήξει ἀλλοτε μαζὶ της ή Νίκος. Κι' ησαν στηγμένας ποὺ τὸ ἀναγνώριζε :

· «Αὐτὸ μοῦ δέξεις, ἔλεγε μέσα της. ·Ηθελα νάμισα πιατή στὸν ἔρωτα κι' ἀπιστη στὸν ἔρωτη. Καλά νὰ πάθω, καλά νὰ πάθω !»

· Άλλα ή ἀναγνωρίστε δὲν λιγότερες τὸ κακό της. ·Η κυρία Φωτίκη είχε γίνει ο κακός του διάμονας, δη βραχνάς της. ·Ηταν μάγνυακάρα, ψηλή, γεμάτη, κάτασπρη σὰν τὸ κλύνι και τεραπάνη σὰ τὸν ήλιο. Και δὲν ήταν παρὰ είκοσιπέντε μόλις χρονῶν. ·Α, τι τρέλλα ποὺ υπάρχει της ή Ντίνος ! Οὔτε τοῦλμης ή Δώρα, αὐτὴ τὴ φορά, νὰ τοῦ πῆ πῶδες ήταν ἔτουι μὲ νὰ τὴν χωρίσῃ γιὰ τὴν κυρία Φωτίκη. ·Ηταν βέβια ποὺ νὰ τὴν ἔδιοχγε, ποὺ θέτονταν...

· Επιτέλους, ἀπ' τὸ κακό της, ή Δώρα ἔρωτησης. Τὴ λυπήθηκε τότε ὁ Ντίνος, τὶς ὁμολόγησε τὰ πάντα και τῆς ὁρκίσθηκε πῶδε τελείωσαν : δὲν είχε πιὰ σχέσεις μὲ τὴ κ. Φωτίκη. Τὴ χόρτασε, τὶ σχάζησε. Τώρα μὲ θάτους ἀφοσιωμένος στὴ γυναικα του ποὺ τὴν ἀγάπουσε. Τῆς φιλησε μάλιστα και τὸ χέρι. ·Οις έκει !

· 'Αμέσως ή Δώρα ἔγινε καλά.

· Άλλη δέν πέρασε πολὺς καιρὸς και κατάλαβε πῶδε ὁ ἀντρας της ξανάρχισε τὰ ίδια. Πήγαινε πάλι στὴς κυρίας Φωτίκη σὲ ώρες ποὺ δὲν της ξανάρχισες μὲ τὴ κ. Φωτίκη. Τὴ χόρτασε, τὶ σχάζησε. Τώρα μὲ θάτους ήταν κακοδόγο !..

· Τοῦ τὸ είπε. Τῆς τὸ ἀρνιότης. ·Η Δώρα ἔπειμεν. ·Τὸ κακό της ή Ντίνος τὶς ὁρκίσθηκε.. φέμεται.

· Απαράλλαγχτα δωπες τότε ὁ Νίκος μὲ τὸν Εδαγγελάρη.

· Ενα δειλινό, μὲ μιὰ πρόφαση, δὲν της τῆς ἔψυχε.

· ·Εκει πάι ! συλλογίσθηκε ή Δώρα.

· Ετοέξεις ξόπιστον τον, πῆρε τὸ τρόμη τῶν Πατησίων και κατέβηκε στὴ στάση ὅπου ἀρχίζεις ἔνας δρόμος γνωστός της. ·Σ' αὐτὸν, λίγα βήματα πο πάνω, ήταν τὸ σπίτι τῆς κυρίας Φωτίκη, ἔνα μικρὸ ασπρό μέγαρο, ἀνάμεσα σὲ πρασινάδες..

· Η Δώρα στέκεται στὴν ἀντικρυνὴ μάντρα και περιμένει.

· ·Ετσι, ετσι και τότε περίμενε στὴν ἀντικρινὴ μάντρα κι' ὁ κακόμοιος ο Νίκος...

· Βέβαια πῶδες ὁ ἀντρας της ήταν ἀπάνω κι' ἀπελπισμένη κι' αὐτὴ νὰ τὸ πειμένης δῶσε, σουλατοάριζε νευρικὰ πάνω στὸ στόροδόμοντο κι' ἀλλαγαίσταν κάσθε ποὺ ἀκονγεις βήματα και κροτο πόρτας ή παραδύρου...

· ·Αλλὰ δὲν ἐλογάριζε καλά.

· ·Ο Ντίνος δὲν είχε πάι και τέ συνθεταν στὴς κυρίας Φωτίκη.

· Είχε πολὺς καλά.

· Και νά, τώρα μόλις κατεβαίνεις ἀπ' τὸ κατοπινὸ τρόμη...

· Είνε πιὰ σκοτεινά. ·Ανύποπτος, τρέχεις ισια στὴν σπίτιον και,χωρίς νὰ ίδῃ καθόλου τὴ Δώρα, χτυπᾷ τὸ κουδούνι.

· Μὰ ή Δώρα τὸν βλέπει καλά.

· Τὸ κουδούνισμα ἀντηχεις ὡς ξεφ. Τοῦ ἀνοίγεις ἀμέσως. Μιὰ στιγμή η πόρτα κανεις στὸ δρόμο ένας ζωρὸ φῶς και ξανακλείνει. ·Ο Ντίνος έχει μπῆ. Κι' ή Δώρα απομένει μονάχη στὰ σκοτεινά...

· Τὴ στιγμὴ ποὺ κουδούνισμε κενός, τῆς ηρθε νὰ τοῦ φωνάξῃ : ·Ντίνο, Ντίνο ! Μὰ δὲν βρήκε τὴ δύναμη. ·Ενας φόρος ἀλλόκοτος τῆς ξενίεις τὴ φωνή στὸ λαρούγγη.

· Νά τώρα τὶ γάκανε ;

· ι κουδούνισμε κι' αὐτή, νὰ μπῆ στὸ σπίτι, νὰ τὰ κάνῃ θάλασ-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— "Εχει υπολογισθεί ότι τα τηλεγραφικά σύνδεσμα που υπάρχουν είς δόλον τό Λονδίνον μπορούν νά περιτυλίξουν δηλητήν γην τέσσερες φορές !..."

— Τά έργοστάσια κατασκευής πεννών καταναλίσκουν τήν μεγαλύτερα ποσότητα χάλυβος ότι άλλα γενικῶς την έργοστάσια.

— "Άπο έναν τόνον χάλυβος κατασκευάζονται 10,000 πέννες.

— "Η πειού έπικινδυνη έργασία είναι η τήν ανθρακεργατών. Τά δυστυχήματα που συνιστώνται είς τά μεταλεία είναι κατά τό έν τοίτον θανάτωμα. Δηλαδή υπάρχει η ίδια άναλογια με τά δυστυχήματα τού πολέμου. Έτη τών 1000 ανθρακεργατών 23 φορεύονται κάθε χρόνο κατά τήν έπειτασμα της έργασίας των.

— Στό Λονδίνον ζούν 1200 Κινέζοι, στό Παρίσι 2500, και στό Βερολίνον 3.400.

— Σύμφωνα με μίαν έπιστημονική παρατήρηση ένος "Αγγλου καθηγητού, τά κορίτσια μέχρι τής ηλικίας τών 14 έτών έχουν μεγαλύτερα άντοχήγα στήν έργασία από τ' άρρώνα.

— "Η Ιταλία είνε ού τόπος απ' όπου βγαίνουν οι περισσότεροι άναρχοι.

— Στάς νήσους Χαβάι τ' άλογα και τά βώδια δέν πίνουν καθόλου νερό καθ' δηλη τήν διάρκειαν της ζωῆς των ! Ός αιτία τού άπιστευτού αυτού φαινομένου φέρομεν έναν ειδικόν φυτόν που τρώνε αυτά τά ζώα, τό δύοτον τούς κάνει άνεταίσθητη τήν άναγκη τής δίνεις.

— Στήν "Αιμερική" τά φρεστα κατασκευάζονται από άλουμινον. Ενοείται ότι είνε παντοφία και τά προτιμούν μόνον οι πλούσιοι.

— Τα κέρδη τού Ροκφέλερ πάντες δώρα άνερχονται σε 136 λίρες !

— Ο Σαρδού στήν έποχή τής δόξης του είσεπρατε τά περισσότερα ποσούστα από τά θεατρικά τού έργων.

— Τό Λονδίνον ξοδεύει γιά τήν έπακιδευση έπαστου νεαρού άγγλοπαιδος 28 λίρες τό χρόνο.

— "Ενα υπεροκεανείο τό δύοτον τρέχει με τήν μεγαλυτέρα ταχύτητα δέν μπορεί νά σταματήση απότομα έσσαν δέν παρελθούν τουλάχιστον τοία-λεπτά τής δύοις. Στό χρονικό αυτό διάστημα δώμα διανύει απότομαση μισού μιλίου απ' τήν περιτιμένη ταχύτητα πού έχει.

— Στήν Αδυτεραλία τά ψίχια και τό κρέας κοστεύουν όσο στ' γέλαδον τόλματα τό άλλατο.

— "Η ζηγανιά πουν ζηγίζει τόν χρηστόν τής 'Αγγλικής Τραπέζης είνε τόσον πολύ ενδιαμέτη δόστε είν τοποθετήθη έπάνω τής ένα γραμματόσημο σημειωνει δυό ήντσες !

σα : "Η νά τόν περιενήγει έπειτα ή νά βγη, και νά τόν άρπαξῃ ;

Ούτε τό ένα τολμόπητε, ούτε τό άλλο τής άρεσε.

Λισθανόταν σά μια έπιμπλένη, και συλλογιζόταν πώς άλλα πιά ήταν περιττά.

"Ο, τί, και νάκανε, αυτή θάταν η χαμένη, αυτή τήν είχε πάθει πιά, δύος τότε ό Νίκος.

Κι' ήταν νικημένη, τελειωμένη, πτώμα.

«Ετοι μοι» άξιζε, συλλογιζόμεθα μόνι, κι' έτσι τήν έπαθα !»

Και μια ζαφνική άποφαση, έπρεξε ώς τήν στάση τού τόμα.

Τό περιένειν. "Ηταν τό ίδιο που τήν είχε φέρει. Κάθησε στήν ίδια θέση και ξαναγύωσε.

Κατέβηκε στά Χαντελά, μήτηρα σ'ένα γνωστό της φαρμακείο και ζήτησε με γέλια λίγες παστιλιές συντηλημέ.

Τήν έγνωσεν και μ' έμπιστοσύνη, τής έδωσαν χωρίς συνταγή.

Έληξε κι' άλλες στο σπίτι τής, πού τίς μεταχειρίζοταν γι' άντιστητικό.

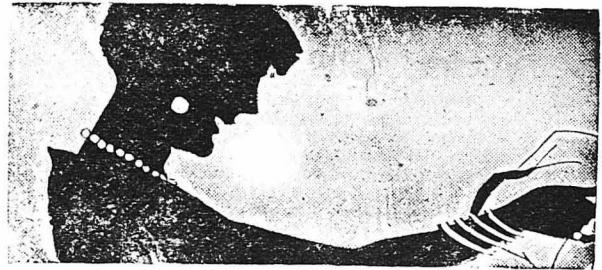
Τίς πήρε όλες.

Κι' θάταν γύρισε ό αντρας της από τής κυρίας Φωτίκη, τή βρήκε έτοιμοθάνατη.

Πέθανε χωρίς νά τού πή λέξη, λέξη.

«Ετοι τέλειωσε τήν έρωτική τής ξωή ή «Πιστή στόν» Έρωτα...»

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΟΡΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΥΓΙΖΑΣ ΛΑΜΠΕ

• Αν τόν ξανάβλεπα...

• Άλλοιμονο ! γιατί τήν ήμέρα έκεινη, νά τύχη νά τόν δῶ, άφοι τά μάτια τον θ' άναβαν στήν ψυχή μου, μιάν ζεβεστή φωτιά ;

Πρέπει λοιπόν, Αγάπη μου, αυτή η φωτιά σου, νά κάνη πόνο τή χαρά μου, νά κάνη τήν ειδυλία πουν μού δίνει θλίψην μάρσταχτη ;

• Ω αν ήξερε κανείς με τί πληρώνει, με πόσα δάγκωνα, με πόσα παράπονα, με πόσους στεναγμούς, άλιγην εύτιχιά, ό αν ήξερε κανείς απ' τό πρωτι, τό τέλος τής ήμέρας, ποτέ, ποτέ δε θ' άγαπονσα έκεινον πουν άγαπω.

• Ή ξωτα ! αν ήξερα τήν τρομερή και άλεμδρία σου δύναμη, θάφενγα απ' τήν πρώτη στιγμή πουν τόν άντικρουσαν τά μάτια μου, θάφενγα, νι' ίσως τότε νά γιατρεύονταν, αυτή η πληγή πουν τώρα με σκοτώνει.

• Όμως τί λέγω, τί : "Ω αν μπορούσα νά ξαναγεννήθω, άπομα μιά προά, ή μέρα έκεινη πουν τόν γνωρίσω, ή γλυκειά μέρα, πρώτη φορά πουν έπροβαλε μπροστά μου, δύα ήταν έγχονσα ειδύδης και θάτερα νά πέσω πάλιν μές στήν άγκαλιά του !

ΠΟΕΙ ΕΙΣΑΙ ΦΥΨΗ ΜΕΙΝ : ...

Κάθε πρᾶγμα ξεμψυχο πειθαίνει, δέν ή φυσή μας απ' τό κορμί μιας φύγη. Έγω είλιμαι τό κορμό, κι' έσθιού, οτι καλλίτερο έχω.

Πού έλασι λοιπόν γυψή μου άγαπημένην; Ή μιν μ' άφηνες τόσον καιδό νά λυώνα μακρυά σου απ' τόν καιδύο μουν. "Ανδέν έργης θής τώρα νά με σώσησε θέτεσα θάνατον πολλή άρρωστη. Είλια τό σώμα σου, ψυχή, πώς δέν με νοιάζεσαι, πώς μ' έχεις έτσι άφημένη ;

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΟΙΗΣΗ

• Όμεις ουλλογιούσθ πικορές. Είν' σλα μάταια δημως·
άκομα χτές είταρ προφί κ' έλεγα ράρχινήσω,
είταρ προφί δλ' ή ζωή κ' είταρ έμπρος δ δόμος
νά, ούμειρα πον βράδισσας κ' έμεινα τόσο πίσω...

• Κι' ούτε και πον τραγούδια τό θριαμβό μουν στήρι αιγή,
ούτε τό μεομεριανό τραγούδι τού καμάτου...
Τώρ' άπομενει ένας ουοπός, μά τόσο αυτός άργει
μέσα στ' άρχινημά τον...

• Μούρα τώρη πουητῶν, χαρά και δυοινήα μαζί,
τό δόμος σουν έχω πάρει·
είν' πιο καλά χίλιες φορές έτοις κανείς τά ζει,
ούτε έχω μέν στήν αιγή, ούτε ζοκίος στό φεγγάρι.

• Κι' θόσο βαθειάς απ' έχαληρα μέο' στή δισκή μουν τή οιωπή,
έρα φιλιππωτό περούάτι απ' ιγή ζωή πον τρέζει
κ' είτε στό βράδι μά φωτή πον πάτα κατί θά μού πει
και μεο' στό δάσος βρέζει...

Μήτισος Παπανικολάου

Μή μου φανης σάν αλλοτε αυστηρός και κακός, αλλά και γλυκούμιλλητος, έτοις ποι ή δημοφιά πουν άλλοτε μεφάνηκε σκληρή νά μου φανη τώρα σάν ουράνιο δωρό.
